

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Digtning i udvalg

Citation: Kingo, Thomas: "Digtning i udvalg", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 142.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo09val-shoot-idm140375709403200.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

143 Dend

Ædle og Mandhaftige nu Sal. MAND

FREDERICH THURESSØN,

Hans K.M. til Danmark og Norge, etc.

Fordum Velforordnede Stads Oberst udi den

Kong. Residentz

Stad Kiøbenhafn og Assessor i Krigs Collegio

Sin Høy-ærede Svoger, Er dette til sidste Minde og priiselig Eftermæle
opsat af

Th. Kingo. Kiøbenhafn

Trykt hos Daniel Eichhorn, 144

145

(17. April 1675)

Hvad er da Mennisket, med ald sin Kraft og efne?
Mens og Liv-fæstningen hans Siæle-muur kand refne
Ved mindste Pile-skud af Dødens Bue-meed,
Og blive Live-løs af en gift-iised Sved!
Vel haver mangen Helt omgiordet sine Lænder
Med Seyervindings Sverd, og badet sine Hænder
I Fiendens varme blood, og gjort sig volde-fast
Mod Voldsmænds storme-løb, og deris blide-kast: (a)
Men trods at nogen sig saa konstig har indskandsed,
At Døderis Fyre-bold forgævis haver dandsed
Oppaa hans Hierte-Slot, hand i den sidste Fær
Er bleven blotted jo af Harnisk og Gevær.
Lad kun i Drage-blood din skarpe Degen hærde,
Væn Bryst og hierte til sig aldrig at forfærde
For nogen bitter Død! Men Dødens Segel ey
Med sine slumpe-hug vil derfor have Ney.
De bistre Birtings-bad (b) har bioode-sveden drevet
Tiit af en Orlovs Mand, hans purpur-blood har skrevet
Paa hans Krig-haarde hud, hvor frisk hand ofte stood
Og saae sin Lyst udi sit eget tappe-blood!
Dog hand som ofte sig mod Døden haver dreyed
Med sine Troppe-sving, naar Fienden sig har neyed
Ned for hans Dræbe-dolk, og bleven død og bloot,
Er dog omsider self kast om af Avne-soot! (c)
O, Salig TURESSØN, hvor mangen farlig Ture (d)
Har du vel standet ud? der Fieriden laa at lure
Med tusind dødsens tru udi sin Løbe-grav,
Omkring dit KIØBENHAFN, og flakked paa dit Hav.

*
– 146

Du, med dit Borgerskab, lood see hvad I formaatte
Med Eders Liv og Goods, hvad trofasthed I aatte
Vort store Konge-huus, og hvor de Danskis mood
Eragter det sit Liv at døe for Kongens Food.
Som deris OBERST de Dig Lydighed beteede,
Hver tiids minut du dem til Volden vild' opleede,
Ey nogen fandtis der udi sin Hu saa blød,
Hand gik jo, som til dands, mod den skinbare Død.
Saa fuld vaar Natten ey af Brand, og blood og taage,
At det vaar jo din Lyst med Liv i haand at vaage,
Thi det paa dend Tiid vaar din beste rast og roo
At viise KONGEN din Aarvaagenhed og troo.
Men nu har Dødens Vold omsider Dig nedfælded!
Dog blefstu ikke saa u-tidig overvælded,

At Du jo kund' endnu i Døden lade see,
Hvad Skiold og Hielm Du baar imod hans sidste Vee.
Du skrifted for din Gud, skrev op dit Testamente,
Og satte ud dit Goods i Ævigvarig Rente
Til Kirker Skooler og til Fattig Syge-huus,
Og loodst Guds Olie udi dend armis kruus.
Du gafst Exempel, som saa faae kun efterfølge
Udi vor Christendom, de fleste heller dølgge
Den lumpen Kiiste-Gud, og slutter hannem ind
Som beste Lod og deel for deris Giærig Sind.
Du tænkte paa hvor faae Guds Kirke nu opbygge,
Hvor almys-gierninger affalder som en Skygge,
Hvor mangel i sin Pung er bleven Verdslig-viis,
Fra dend tiid Danmark fik for Skiærsild Paradiis!
Des vilde Du dig ey, som hine, lade finde,
Der villig lader sig i Middags-soolen blinde,
Og sandser ey Guds Vey som JESus har bereed,
Og LUTHER rydded op er TROO og KIERLIGHED.
Saa tag da Ædle Siæl, din roo i Herrens himle,
Snart skal dend O orme-sværm udi din Hud udvrimle!
Der efter skalt Du faa forklared Kiød oppaa!
Des midler skal dit Navn ey nogen Grav-sted faa.